

Tumma ihmishahmo töyräällä istuu kumarassa kuin itseensä käpertyneenä hän istuu siinä hievahtamatta sisällänsä niin vahva ahdistus että minäkin sen saatan tuntea vaikka etäämpää katselen Mitä on mielessä kulkijalla miksi tänne tuli miksi minun jokeani sousi mitä siinä nyt suree miksi minun rauhani rikkoi Viitta ympärillään varjostaa kasvonsa mutta minä vaistoan tänne asti hänen mietteensä ne eivät löydä uomiavaan kiertävät sekavana kehää sielun solmujen ympärillä Ilma seisoo raskaana kuin paikalleen jähmettyneenä se paksua vaikka veitsellä leikattavaksi on kuuma niin jumalattoman kuuma hiljaisuus huutaa olemassaoloon Sade saapuu ensin hiljalleen mutta voimistuen tuulet nousevat ikäänkuin hahmon tuskasta kummunneina ja nuo mustat pilvet virran pyörteisiin heittävät tummuvat varjonsa myrsky nousee raivoisalla voimalla taivas repeää sade raiskaa maaperää ja salamat nuolevat kallionlakea Myrsky leppyy yhtä nopeasti kuin alkoikin ilma onnyt viileä ja puhdas leuto kesätuuli havisuttaa haapaa näen etäältä hahmon töyräältä nousevan verkkaisesti suoristellen selkäänsä oikoen kastuneen viittansa liepeitä kuin uudesti syntyneenä Ahdistuksensa on kaikonnut sielunsa solmut auenneina mielensä puhtaana odotusta täynnä sen näkee hänestä on selkäänsä suora uusi asenne huokuu hänestä kun hän nostaa katseensa suuntaa toiveensa uuteen tulevaisuuteen sade huuhteli tuskan ja viilensi surun luonto paransi kirvelevät haavat Hahmo nousee suuntaa veneelleen ottaa aivot käteensä soudellen verkalleen minusta pois päin pysähtyen välillä ihaillemaan joen kauneutta lumpeita ja ulpukoita kuunnellen savisen veden solinaa töyräiltä jokeen Hengittäen keuhkojen täydeltä raikasta ilmaa katsellen kivikossa tanssahtelevaa rantasipiä.